

Aleg 175

Sprawozdanie

Komisji administracyjnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 27. Listopada 1885. l. 61.497 w sprawie petycyi gminy miasta Lwowa i Krakowa dotyczącej rozkładu kosztów stałego kwaterunku wojska, jakoteż o petycyach gminy miasta Tarnowa L. 766 i Sambora L. 373 w tym samym przedmiocie.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą sejmową z 17. Października 1884 przekazane zostały petycyje gminy miasta Krakowa i Lwowa Wydziałowi krajowemu do zbadania a względnie do przedstawienia wniosków.

Stosując się do tego polecenia przedkłada Wydział krajowy obszerne sprawozdanie, wyjaśniające żądania w tych petycyach zawarte a zarazem ogólny pogląd na przebieg sprawy kwaterunkowej.

Uchwałą Wysokiego Sejmu z dnia 12. Grudnia 1885. przekazane zostało to sprawozdanie komisji administracyjnej do załatwienia, a oraz petycyje miasta Tarnowa i Sambora w podobnej treści.

W przytoczonych powyżej petycyach musimy rozróżnić żądania w dwojakim kierunku idące: jedne, jak petycyje miasta Lwowa i Sambora domagające się ustawy o opłatach kwaterunkowych, drugie, jak petycyje Krakowa i Tarnowa, żądające zwrotu kosztów kwaterunku stałego z funduszu krajowego.

Komisya administracyjna, opierając się na argumentach zawartych w przedłożonem sprawozdaniu Wydziału krajowego, jako też w sprawozdaniach komisyjnych z r. 1882. i 1884. podnosi przedewszystkiem tę okoliczność, że Wysoki Sejm już kilka razy po wyczerpującej dyskusyi dał wyraz swemu zapatrywaniu, odrzucając wnioski uchwalenia ustawy o równym rozkładzie kosztów stałego kwaterunku wojska, uchwalając natomiast bezprocentowe pożyczki na budowę koszar. W ten sposób uchwalił Sejm na lata 1882., 1883. i 1884. kredyt w kwocie 300.000 zł.

zaś na lata 1885., 1886. i 1887. w kwocie 360.000 zł., razem 660.000 zł. i oprócz tego uwolnił budynki użyte na koszary od dodatków krajowych. Liczne zgłoszenia się o kredyt z tego funduszu świadczą, że ruch w kierunku budowy koszar po miastach się zwiększył i coraz więcej gmin z pożyczek na ten cel korzysta; w następstwie tego zmniejsza się kwaterunek tak zwany rozdzielny, najuciążliwszy dla mieszkańców i niekorzystny ze względów wojskowych a w miarę powstania własnych koszar gminnych uchylonem zostaje kosztowne najmowanie przez gminy domów prywatnych na koszary. Ze sprawozdania Wydziału krajowego, jak również z aktów dostarczonych komisji administracyjnej przekonujemy się, że dotychczas przyznane gminom miejskim kredyty wynoszą razem kwotę 488.000 zł., wypłacono zaś kwotę 204.500 zł., zostaje więc do dyspozycji Wydziału krajowego na ten cel na lata 1886/7. tylko 172.000 zł.

Interpretacya §. 23. ustawy państwowej z 11. Czerwca 1879 l. 93 dz. u. p. była również przedmiotem wszechstronnej dyskusji a jeżeli ten §. 23. może nasuwać wątpliwości, to znowu poprzedni §. 8. powiada najwyraźniej „że kwaterunek ciąży na posiadłościach domowych“ a §. 13. „że gmina jest obowiązana dostarczyć kwaterunku dla wojska na żądanie władzy“. Wysoki Sejm przyjął zatem interpretacyę §. 23. tejże ustawy w ten sposób, że Sejmowi przysłuży prawo zrobienia użytku z powołanego §. 23. takiego, jaki dla stosunków kraju uważa za najodpowiedniejszy. Stwierdzenie tego zapatrywania znajdujemy także w niektórych postanowieniach innych sejmów austriackich, a chociaż w przeważnej części krajów koronnych są wydane ustawy o opłatach kwaterunkowych, jednak nie są one oparte na zasadzie zupełnego wyrównania kosztów stałego kwaterunku, jak tego petycyce powyżej przytoczonych gmin się domagają, ale przychodzą tylko w pomoc pewną oznaczoną dopłatą; najwyraźniej jest ta myśl wypowiedziana w motywach ustawy czeskiej z r. 1882. Sejm Szlązki uchwałą z 13. Czerwca 1883. r. zapewnił gminom dodatek w wysokości 6% od kapitału wydanego na budowę koszar na lat 25; Sejm Morawski uchwałą z 25. Czerwca 1880 postanowił budować koszary w niektórych gminach z funduszków krajowych i przeznaczył znaczne kwoty na ten cel. Widzimy z tego, że nie ma jednolitej normy co do zastosowania §. 23., a w przytoczonych dwóch krajach koronnych nie ma ustawy kwaterunkowej krajowej, której się reprezentacye miast naszych domagają. Wreszcie podnieść musimy, że w ubiegłej sesji sejmowej uchwałą z 14. Października 1884. r. przeszedł Wysoki Sejm do porządku dziennego nad wnioskiem posła Waygarta w sprawie rozkładu kosztów stałego kwaterunku, zaś uchwałą z 27. Września tegoż roku wyznaczył jako pożyczkę bezprocentową na budowę koszar po 120.000 zł. na dalsze trzy lata.

W obec tego i w konsekwencji powyższych uchwał komisya administracyjna nie może uwzględnić dotyczących petycyi, o ile odnoszą się do wydania ustawy kwaterunkowej krajowej, ani też specjalnej, jak tego domaga się miasto Lwów dla siebie, i musi doradzać Wysokiemu Sejmowi przejście nad temi żądaniami do porządku dziennego.

Co drugiej części w mowie będących petycyi, komisya administracyjna przedstawia co następuje: I tak gmina miasta Krakowa żąda 1sze: zwrotu wydatków za stały kwaterunek za czas od 1go Lipca 1879. po koniec Grudnia 1883. w kwocie 33.498 zł. 2gie. Dopłaty z funduszu krajowego rocznie przez lat piętnaście do należytości ze Skarbu państwa wypłaconych, w takiej wysokości, aby wydatek na zakupno i przerobienie koszar Obrony krajowej, wraz z procentem 6% zupełnie został amortyzowany. Miasto Kraków opiera swoje żądanie na zasadzie ustawy państwowej z roku 1879. i na przeciążeniu swego budżetu. Już w roku 1884. komisya administracyjna zastanawiając się nad tą petycyą, uznała niemożliwość przychylnego jej załatwienia jak również przytoczonej już petycyi miasta Lwowa. Wysoki Sejm jednak ze względu na petentów, to jest obydwie stolice kraju, przekazał te desiderata Wydziałowi krajowemu do zbadania, nie chcąc doraźnie przejść nad niemi do porządku dziennego. Podobnej treści jest petycyja miasta Tarnowa żądająca: 1sze. Zwrotu wydatków za stały kwaterunek za czas od 1go Lipca 1879 r. po koniec Czerwca 1885. w kwocie 27.515 zł. 2gie. Dopłaty z funduszu krajowego rocznie przez

lat piętnaście do należności ze Skarbu państwa w takiej wysokości, aby wydatek na budowę dorywczycych koszar dla jednej kompanii piechoty i na zakupno i przerobienie koszar obrony krajowej wraz z procentem 6%, zupełnie został amortyzowany. Gmina miasta Tarnowa opiera również swoje żądanie na ustawie zasadniczej państwowej i na przyjętym przez inne kraje koronne systemie dopłat.

Komisya administracyjna nie może uwzględnić tych żądań, przedewszystkiem, bo nie ma żadnej rubryki w budżecie krajowym, z którejby te wydatki pokryć się dały. Nadto, gdyby nawet istniała ustawa kwaterunkowa krajowa to i tak żądania miast Krakowa i Tarnowa byłyby za wielkie, i gdyby w ten sposób należało rozumieć słuszny rozkład kosztów kwaterunkowych, to Sejm chcąc konsekwentnie w równej mierze i inne także gminy uwzględniać, musiałby rocznie krocie na kwaterunki w budżecie swoim umieszczać. To nie byłby równy rozdział ciężarów kwaterunkowych, ale przeniesienie ich w zupełności na kraj, na ludność, która ze stałej załogi wojska nie korzysta, zostawiając miastom wszystkie dodatnie strony, jakie ze stałego kwaterunku niezaprzeczenie mają.

Komisya administracyjna po dokładnem zbadaniu sprawy nie mogła dojść do innego rezultatu jak w ubiegłej sesji sejmowej i na podstawie powyższych wywodów wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm przechodzi do porządku dziennego:

I. Nad petycją gminy miasta Lwowa L. 479 i Sambora L. 373 o wydanie ustawy o opłatach kwaterunkowych.

II. Nad petycją gminy miasta Krakowa L. 292, o zwrot wydatków stałego kwaterunku za czas od 1 Lipca 1879. do końca Grudnia 1883. poniesionych i o wypłacanie przez lat 15 od 1. Stycznia 1884. poczynając, do należności ze Skarbu państwa rocznie wypłacanych, dodatku w takiej wysokości, aby wydatek na zakupno i przerobienie koszar Obrony krajowej wraz z procentem 6% zupełnie został amortyzowany, oraz nad petycją gminy miasta Tarnowa L. 766. tej samej treści.

III. Petycję miasta Sambora L. 373, o ile dotyczy udzielenia pożyczki bezprocentowej na budowę koszar, przekazuje się Wydziałowi krajowemu do załatwienia.

Lwów dnia 12. Stycznia 1886.

Zastępca Przewodniczącego:

Szczęsny Koziebrodzki.

Sprawozdawca:

Adam Jędrzejowicz.

